

Sygn. akt I CSK 687/13

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku A. K.
przy uczestnictwie B. K.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 lipca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w P.
z dnia 25 kwietnia 2013 r., sygn. akt I Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 25 kwietnia 2013 r. Sąd Okręgowy w P. oddalił apelację uczestnika B. K. od postanowienia Sądu Rejonowego w P. z dnia 24 października 2012 r. w sprawie z wniosku A. K. o podział majątku wspólnego. Oddalając apelację Sąd nie dopatrywał się naruszenia art. 5 i art. 210 k.c. oraz art. 623 k.p.c.

W skardze kasacyjnej uczestnik zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie prawa materialnego, tj. art. 211 k.c. i art. 623 k.p.c. w związku z art. 11 ust. 1 ustawy o własności lokali poprzez przyznanie wnioskodawcy na własność lokalu usytuowanego na piętrze budynku mieszkalnego, pomimo że uczestnik zajmował i nadal zajmuje ten lokal. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi uczestnik wskazał, że jest ona oczywiście uzasadniona. Nie uwzględnił jednak warunków prawnych, jakim winno odpowiadać to oczywiste uzasadnienie skargi. Z bogatego w tym względzie orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz poglądów doktryny wynika wyraźnie, że oczywiste uzasadnienie skargi wiąże się z widocznym na pierwszy rzut oka i nie wymagającym skomplikowanych analiz prawnych błędnym rozstrzygnięciem sądowym, poprzez wadliwe zastosowanie lub interpretację przepisów. To należy zatem wykazać we wniosku. Nie może się on opierać na twierdzeniu, że prawomocne orzeczenie sądowe, wydane przez drugą instancję wskutek rozpoznania apelacji nie uwzględnia wszystkich okoliczności sprawy i prowadzi do rażącego pokrzywdzenia skarżącego, czyli inaczej mówiąc nie jest rozstrzygnięciem po myśli strony skarżącej i dlatego tylko jest wadliwe. Nie zostało niczym wykazane, że Sądy w toku instancji nie kierowały się przesłankami powoływanych przepisów prawa i postępowania cywilnego oraz że nie uwzględniły tych kryteriów, które wynikają z orzecznictwa Sądu Najwyższego, przytoczonego przez skarżącego.

Postępowanie wywołane skargą kasacyjną ma charakter wyjątkowy i nie służy trzecioinstancyjnemu weryfikowaniu już rozstrzygniętej sprawy, zwłaszcza gdy nie można się dopatrzeć w sposobie jej rozpoznania oczywistej wadliwości ze względu na przepisy prawa i ich zastosowanie.

Mając to na uwadze należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu.

aw